

Спаситель

Антоніна Гармаш-Литвин

Споконвіку на території, де зараз Україна жили мудрі, добрі, гарні люди. Та не одні ж вони були на землі! У спілкуванні з іншими народами брали і добре і часом проникало і недобре. І що неймовірно: недобре поширювалось швидко, витворюючи зло. І от коли все суспільство було вражене цим недугом, коли хиталися підвалини первісного храму духу народу, народжувався Спаситель. Змалку на нього чигало багато лих і випробувань. Люди знали, хто він є. Але він сам виборював свій статус, аж до останньої хвилини свого жертовного шляху, до сходження на вершину, де земля з'єднується з Небом. Небо забирає змученого Спасителя, який зібрав усі болі і жалі свого народу, омив їх кров'ю свого серця і дарував люду і землі рідній очищення, і оновлення Серця. Розуму і Душі. Протягом свого короткого, але страждального життя, він дуже багато незвичайних справ творив: вчив, лікував, допомагав, розраджував і залишав за собою осередки просвітлених людей, які потім продовжать справу оновлення і очищення духу народу. В останній місяць свого життя він сідає на білого коня, летить і день і ніч по рідній землі, збирає біди і лиха і знищує, їх енергією свого життя. Коли він приїздить до тієї гори, де перейде прямо в небо, весь народ збирається туди, хоч зором, хоч рукою, хоч віддалік торкнутися Спасителя, а він витікає по краплині в свою землю, свій люд, забираючи з собою все лихо. І на горі-зникає під урочистий спів хору жерців. Кінь багрянє, як зоря і зникає в небі.

Кажуть старі люди, що Спасителі з'являються серед нас і до сьогодні. Але зло набрало такої сили, що ми не знаємо, де він є, і чи є. А на останньому шляху чигає на нього фізичне вбивство, аби не звершив своєї справи. Та Спасителі долають всі перепони, навіть смертну межу і звершують свою справу. Якби не це – наш народ уже б давно поглинула пільма.

Спасителі все частіше беруть на себе всі лиха рідної землі і люду. А ми не вміємо гідно поцінувати їх подвиг...

*Білий кінь, як лебідь по землі летить, –
Обганяє віте? доганяє мить?
Вершник ясночолій ніби вріс в коня, –
І не поганяє, і не зупиня...*

*Мчить крізь гори-доли, крізь ліси-поля,
Під копита стогне, горнеться земля,
Небо пада зорями вершнику до віч, –
Мчить, не спочиває, ані вдень, ні в ніч.*

Понад рідним краєм вихором неси,

*Вистачить в нас, коню, і снаги, і сил,
Щоб не залишили й клептика землі,
Де б ми не зібрали лиха всі й жалі*

*Раптом кінь і вершник вдарились об мур,
І кривавий вибух світом сколихнув, –
Лиш на мить коротку зупинився біг:
Не спіткнувся коник, вершник не поліг!*

*Тільки вже не білий – як зоря, багряний
Мчить по Україні коник полум'яний!
...Вершник по краплині в землю витіка, –
Кожна крапля крові злочин випіка!*